

U každé etnografie (i DP) je velice důležité, jak začne, jestli je to suchopárné, nebo čtenáře začátek zaujme a strhne. Příklady nepříliš lákavých začátků textů jsem nehledala (to je klasické „Tato práce pojednává ...“, „Ve své diplomové práci jsem se rozhodla...“, „Problematice etnických identit je v sociální antropologii věnována pozornost od nepaměti.“ apod.). Níže ale několik inspirací.

Začátky monografií

Zde jsem Vám vykopírovala několik začátků monografií. Všimněte si, jak jsou rozdílné, sází na jiný tón, rytmus, pocit, obraz... osobně mi všechny připadají skvělé a nesmírně oslovující a vtahující do děje.

Wacquant, L. 2002. Body and Soul: Ethnographic Notebooks of an Apprentice Boxer. Berkeley: University of California Press.

Prologue

In August 1988, following a combination of chance circumstances, I enrolled in a boxing gym in a neighborhood of Chicago's black ghetto. I had never practiced that sport or even considered trying it. Aside from the superficial notions and stereotyped images that everyone can gain of boxing through the media, movies, and literature, I had never had any contact with the pugilistic world. I thus found myself in the situation of the perfect novice.

For three years I trained alongside local boxers, both amateur and professional, at the rate of three to six sessions a week, assiduously applying myself to every phase of their rigorous preparation, from shadowboxing in front of mirrors to sparring in the ring. Much to my own surprise, and to the surprise of those close to me, I gradually got taken in by the game, to the point where I ended up spending all my afternoons at the Woodlawn gym and "gloving up" with the professionals from the club on a regular basis, before climbing through the ropes for my first official fight in the Chicago Golden Gloves. In the intoxication of immersion, I even thought for a while of aborting my academic career to "turn pro" and thereby remain with my friends from the gym and its coach, DeeDee Armour, who had become a second father for me.

Following in their wake, I attended some thirty tournaments and boxing "cards" held in various nightclubs, movie theaters, and sports arenas in the city and its suburbs, in the capacity of gym-mate and fan, sparring partner and confidant, "cornerman" and photographer, which earned me access to all the stages and backstages of the theater of bruising.

TSING, A. L. 2015. The Mushroom at the End of the World: On the Possibility of Life in Capitalist Ruins. Princeton: Princeton University Press.

Prologue

Autumn Aroma

Takamato ridge, crowded with expanding caps,
filling up, thriving—
the wonder of autumn aroma.

From the eighth-century Japanese poetry collection

Man-nyo Shu

What do you do when your world starts to fall apart? I go for a walk, and if I'm really lucky, I find mushrooms. Mushrooms pull me back into my senses, not just—like flowers—through their riotous colors and smells but because they pop up unexpectedly, reminding me of the good fortune of just happening to be there. Then I know that there are still pleasures amidst the terrors of indeterminacy. Terrors, of course, there are, and not just for me. The world's climate is going haywire, and industrial progress has proved much more deadly to life on earth than anyone imagined a century ago. The economy is no longer a source of growth or optimism; any of our jobs could disappear with the next economic crisis. And it's not just that I might fear a spurt of new disasters: I find myself without the handrails of stories that tell where everyone is going and, also, why. Precarity once seemed the fate of the less fortunate. Now it seems that all our lives are precarious— even when, for the moment, our pockets are lined. In contrast to the mid-twentieth century, when poets and philosophers of the global north felt caged by too much stability, now many of us, north and south, confront the condition of trouble without end.

This book tells of my travels with mushrooms to explore indeterminacy and the conditions of precarity, that is, life without the promise of stability. I've read that when the Soviet Union collapsed in 1991, thousands of Siberians, suddenly deprived of state guarantees, ran to the woods to collect mushrooms.¹ These are not the mushrooms I follow, but they make my point:

the uncontrolled lives of mushrooms are a gift—and a guide—when the controlled world we thought we had fails.

While I can't offer you mushrooms, I hope you will follow me to savor the "autumn aroma" praised in the poem that begins my prologue. This is the smell of matsutake, a group of aromatic wild mushrooms much valued in Japan. Matsutake is loved as a marker of the autumn season. The smell evokes sadness in the loss of summer's easy riches, but it also calls up the sharp intensity and heightened sensibilities of autumn. Such sensibilities will be needed for the end of global progress's easy summer: the autumn aroma leads me into common life without guarantees. This book is not a critique of the dreams of modernization and progress that offered a vision of stability in the twentieth century; many analysts before me have dissected those dreams. Instead, I address the imaginative challenge of living without those handrails, which once made us think we knew, collectively, where we were going. If we open ourselves to their fungal attractions, matsutake can catapult us into the curiosity that seems to me the first requirement of collaborative survival in precarious times.

Prologue

Interpellation

Hailings hardly ever miss their man.

Louis Althusser, "Ideology and Ideological State Apparatuses," 1971

Even if we're innocent, our parents say:

"How come they caught you if you didn't do anything?"

Friend of the boys who were electrocuted at Clichy-sous-Bois, 2005

December 31, 2006, 7 p.m. In a large conurbation in outer Paris, three smartly dressed teenagers are waiting for their bus in the rain, close to a small public housing project. They are planning to spend New Year's Eve with friends in the neighboring town. The older two are 16, and are long-time friends. The third is 13, the cousin of one of the other boys. He is visiting his uncle for the holidays. The three adolescents have been standing under the shelter for a few minutes when they see a group of five youths run past, jump into a car and speed off. At that moment a riot-police van that has been patrolling the neighborhood appears. Its occupants seem not to have noticed any of this brief flurry of activity. As they pass, they look the boys at the bus stop up and down, and continue on their leisurely patrol.

A while later, a police vehicle roars up and halts with a squeal of brakes in front of the three teenagers, who are still waiting for their transportation. Three uniformed officers jump out, call out to the boys brusquely, ask for their papers, search them roughly and question them about what they are doing there. Apparently satisfied with the answers they receive, they get back into their car to radio details back to the station.

At this point, the youngsters are still under the impression that this was no more than a routine identity check. The two cousins are Mauritanian. Their friend was born in Ecuador, and, all three living in the banlieues, they know from experience that, for them, venturing outside of their home means being frequently exposed to such stops and frisks, which all follow the same

humiliating routine – hands on the door of the police car, pockets emptied of their contents on the hood, body searched, legs apart – a ritual that is almost always performed in public, in front of local residents, who will later pass comment on the scene. They have already undergone many similar checks, at different times of day and in different places, while merely waiting for a friend at the train station or walking in the street. While they resent the situation, they are not particularly worried. They have nothing to feel guilty about, and, anyway, have they not shown compliance in submitting without complaint? They are unaware at this point that the police have just called for reinforcements.

Petryna, A. 2002. Life Exposed. Biological Citizens after Chernobyl. Princeton University Press

Chapter 1

Life Politics after Chernobyl

Time Lapse

On April 26, 1986, Unit Four of the Chernobyl nuclear reactor exploded in Ukraine, damaging human immunities and the genetic structure of cells, contaminating soils and waterways. The main reason for the accident is by now well known. Soviet engineers wanted to test how long generators of Unit Four could operate without steam supply in the case of a power failure. During the test, operators sharply reduced power and blocked steam to the reactor's generators and disabled many of its safety systems. A huge power surge followed, and at 1:23 A.M. the unit exploded once and then again. Large-scale pressure gradients carried the radioactive plume to as high as eight kilometers by some estimates. The graphite core burned for days. Helicopter pilots dropped over five thousand tons of boron carbide, dolomite, sand, clay, and lead in an attempt to suffocate the flames of the reactor's burning core. These

interventions are now known to have compounded risk and uncertainty. With suffocation, the temperature of the nuclear core increased. This in turn caused radioactive substances to ascend more rapidly, forming a radioactive cloud that spread over Belarus, Ukraine, Russia, Western Europe, and other areas of the Northern Hemisphere.

Eighteen days elapsed before Mikhail Gorbachev, then general secretary, appeared on Soviet television and acknowledged the nuclear release to the populace. Within that period, tens of thousands of people were either knowingly or unknowingly exposed to radioactive iodine-131, absorbed rapidly in the thyroid and resulting, among other things, in a sudden and massive onset of thyroid cancers in children and adults as soon as four years later. Such onsets could have been curtailed had the government distributed nonradioactive iodine pills within the first week of the disaster. Contradicting assessments generated by English and American meteorological groups, Soviet administrators downplayed the extent of the plume and characterized Chernobyl as a controlled biomedical crisis. Soviet medical efforts focused on a group of 237 victims selected at the disaster site by Dr. Angelina Guskova; they were airlifted to the acute radiation sickness ward of the Institute of Biophysics in Moscow. Of those, 134 were diagnosed with acute radiation syndrome. Official reports set the death toll at thirty-one workers (IAEA 1991, WHO 1996). Behind such seemingly definite numbers lies a web of scientific, moral, and political uncertainties.

Diplomové práce

Zajímavé a chytlavé začátky mohou mít i diplomové práce – zde několik příkladů z prací na FHS (KOA + jedna bakalářská práce). I zde vidíte různé strategie otevření textu.

Mudruňková, K. 2015. „We are in Korea, everybody is ready to change“: Etnografie plastické chirurgie v Korejské republice. Diplomová práce. Katedra obecné antropologie FHS UK

Úvod

Poprvé jsem nad tématem plastické chirurgie v Koreji přemýšlela při svém prvním delším pobytu v Koreji v roce 2012. Trávila jsem tři měsíce na venkově v provincii Čolla nam-do, kde jsem v rámci programu dobrovolnictví učila angličtinu v odpoledním vzdělávacím centru společně s Ruskou Annou a Korejkou Jön-su, která žila v Söulu. Tato dlouhá doba strávená v zapadlém městečku, ve kterém angličtinu ovládalo s velkými obtížemi jen několik lidí, a pro

mnohé jsme byli prvními cizinci, které za celý svůj život viděli naživo, mezi námi s Jŏn-su vytvořila pevné pouto přátelství. Většinu volného času jsme trávily spolu rozhovory o našich zemích, kultuře a zvycích a také o našich názorech na věci, na které bych se jinak neodvážila zeptat.

Právě s ní jsem také zažila první situaci, kvůli které mě praktiky plastické chirurgie a obecně zkrášlování v korejské kultuře začaly více zajímat. Seděli jsme po vyučování společně s jedním mladým mužem z centra na zemi ve školní třídě a připravovali materiály na příští hodinu. Jŏn-su s tímhle mladíkem se vždycky škádli, proto mě ani nepřekvapilo, když najednou začal vyprávět o tom, že všechny dívky v hlavním městě mají plastickou operaci a vypadají stejně. On, kluk z vesnice, ve které měli pouze jednu hlavní ulici s několika obchody, se snažil najít způsob, jak ztrapnit Jŏn-su pocházející ze Sŏulu se všemi vymoženostmi velkoměsta. „Víš, jak to poznáš? Jak zjistíš, že má operovanéj nos?“ Smál se a snažil se jí dotknout špičky nosu. „Protože si na něj nikdy nesaáh! Když má totiž holka plastiku nosu, tak si nesmí mnout nos, tak proto,“ křičel vítězoslavně, zatímco Jŏn-su se rozčilovala, že si klidně na svůj nos sáhne tisíckrát. Nedalo mi to a druhý den jsem se jí zeptala, jestli opravdu nemá plastiku. Odpověděla, že ne. Že to bylo jen takové škádlení a o žádnou operaci ani nestojí. „Vím, že to bude znít blbě, ale tobě to můžu říct. Já plastiku nechci, protože ji nepotřebuju. Vím, že jsem hezká. Slýchám to ode všech kolem sebe. Prostě si tím jsem jistá. Takže na co operaci? On [mladík z centra] ví, že jsem hezká, a proto si ze mě dělal srandu ohledně té plastiky,“ vysvětlila mi.

Od té chvíle jsem vnímala poznámky o vzhledu a plastikách pozorněji. Zásadní zlom však přinesl můj šestiměsíční pobyt v Koreji o rok později, který jsem věnovala studiu korejštiny na univerzitě Hankuk University of Foreign Studies v Sŏulu. Právě v této korejské metropoli jsem poznala, jak odlišný je život ve velkoměstě a jak zde plastická chirurgie prostupuje veřejným prostorem. Mou oblíbenou činností se stalo čtení reklam na kliniky plastické chirurgie v metru.

Pohořelá, A. 2018. Voda, která hýbe světem. Etnografie infrastrukturního systému obyvatel Sklepné. Bakalářská práce. Fakulta humanitních studií UK

ÚVOD

Počátky svého bádání retrospektivně nacházím doma. V kuchyni u dřezu a taky v koupelně u umyvadla. Doma. V Praze. A taky u babičky a dědy na vesnici. Pamatuji si velký dům bez tekoucí pitné vody a bez kanalizace. Čistý oranžový kýbl v kuchyni a bílé, zčásti průhledné barely na vodu. Stály ve sklepě i venku na drátěném vozíku, se kterým se pro vodu jezdilo,

když se nejelo autem. Nikdy jsem nemyla nádobí, protože nestačilo jen otočit kohoutkem s teplou vodou, ale nádobí se muselo umýt pod tekoucí vodou a opláchnout vodou jinou, totiž tou, kterou jste nabrali velkým bílým ucháčem z oranžového kýblu. Když se nádobí umylo, špinavá voda se vylila do jiného oranžového kýble – špinavého kýble – a později, když byl špinavý oranžový kýbl plný, někdo (většinou nějaký muž) jej vzal a vylil venku do strouhy před dům. Dneska už nádobí myju. Čistý oranžový kýbl zmizel. Později i ten špinavý. Pořád ale existují dva kohoutky – jeden do dřezu přivádí vodu ze studny a druhý vodu z vodovodu.

A počátky nacházím také v učebnách, kde se mluví o tom, že sociální vědce nezajímají jenom lidi, ale taky věci. Nejen, co lidé dělají a říkají, ale taky to, co k tomu svému děláni potřebují. Nebo co k tomu svému děláni potřebuje je.

Tato práce se zabývá různými způsoby, kterými se obyvatelé obce Sklepná zásobují pitnou vodou. Obec Sklepná je relativně malá vesnice na jihu Slovenské republiky, která nemá funkční veřejný vodovod, tj. vodovod, který by do domácností přiváděl pitnou vodu. Nejde o ojedinělou skutečnost či výjimku, což je patrné i z mých vlastních vzpomínek popsaných výše. Jak na Slovensku, tak v České republice (ale i jinde) existují obce, které nemají veřejný vodovod. V roce 2015 bylo na Slovensku z celkového počtu 2927 obcí 716 obcí (přibližně 24%) bez funkčního vodovodu.

Úvod

G: Co si přejete vědět?

A: Slovo?

G: *Slovo* je skupina hlásek tvořící ustálený celek a mající svůj ustálený význam. Je jednotkou slovní zásoby....

A: Počátek?

G: 1) *Počátek* (v anglické verzi *Inception*) je americký film z roku 2010 produkce Warner Brothers s Leonardem DiCapriem v hlavní roli...

2) *Počátek* označuje v původním významu výchozí stav, zahájení např. činnosti, časového úseku aj...

A: Na počátku bylo slovo?

G: Logos - Řecké slovo logos (λόγος od legein, sbírat, mluvit, počítat) má velmi široký význam...

A: Chci vědět víc.

G: Zadaný citát je z Bible. "Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh. (...) Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život a život byl světlem lidí" (J 1,1-4 J 1, 1 (Kral, ČEP)). Vtělením Božího slova (logos) je Boží syn Ježíš. Některé proudy současné teologie zdůrazňují i zde význam „slovo“, „řeč“... Více najdete v knihách: *Mýtus & logos*. Praha: ISV 2004 - 213 sje. ISBN 80-86642-19-4, *Ottův slovník naučný*, heslo Logos. Sv. 16, str. 264P. Rezek (vyd.), *Mýtus, epos a logos*. Praha: OIKOYMENH, 1991 - 119 s. ISBN 80-85241-07-2.

G: S tématem také souvisejí články o Jazyku, Myšlení, Rozumu a Řeči. Přejete si je vidět?

A: Kdo je autorem?

G: Logos založil Dodo~cswiki před zhruba 12 lety. Celkem se na něm podílelo zhruba 40 uživatelů. Dobrá polovina z nich jsou roboti. Žádná debata se o článku nevede.

A: Ukaž, co všechno tehdy napsal Dodo~cswiki?

G: „Řecké slovo **logos** (λόγος) znamenající „slovo“, „řeč“, „rozum“, je pojmem, který používá [filozofie](#) a [křesťanská teologie](#). Slova ve filozofickém významu používá poprvé [Hérakleitos z Efesu](#), aby jím popsal lidské poznání a řád [vesmíru](#). V dobách [Sókratových](#), [Platónových](#) a [Aristotelových](#) označuje pojem schopnost lidského rozumu a poznání člověka o světě a o sobě navzájem. Aristotelés pojmu používá pro popis pravidel lidského myšlení. [Stoikové](#) chápali *logos* jako sílu, která oživuje vesmír. Rané křesťanství připisuje pod vlivem [Janova evangelia](#) pojem *logu Ježíši Kristu*, a popisuje pomocí něho Ježíšovu podstatu. Tento křesťanský pojem vychází z teologické představy, že Ježíš jakožto [Boží Syn](#) je jediným sdělením, „slovem“, prostřednictvím něhož [Bůh](#) tvoří svět a skrze něj se světu dává poznat.“

A: Ukaž mi Boha.

G: **Bůh** nebo **božstvo** je [pojem](#), pod kterým je myšlena mocná, nadlidská a většinou [nesmrtelná](#) bytost. Je předmětem [náboženské](#) úcty a lidské víry. Jejím sídlem obecně může být buď reálná věc (hora, podzemí, strom apod.) nebo nic takového v rámci světa mít nemusí...

ABSTRAKTY

Slibovala jsem též konferenční abstrakty. Tady jsem našla pár od kolegů, které se trochu vymykají tradičnímu formátu. Dala jsem i jeden svůj, abych také šla s kůží na trh 😊.

Karel Čada

Čínský restaurant ve Vodičkově ulici: Orientalismus nejen na neděli

„Podle vzoru jiných světových metropolí má nyní i Praha svůj Čínský restaurant, kde můžete v srdci Evropy poznat cosi jako závan pravé Číny,“ se dočítali na jídelním lístku zákazníci první pražské čínské restaurace otevřené v roce 1958. Příběh restaurace, který se uzavřel symbolicky po pádu komunismu, nabízí možnost zkoumat vztah Orientu a spotřeby v dobách reálného socialismu. Na půdorysu čínské restaurace se prolínají globální geopolitické vlivy, například zhoršení čínsko-sovětských vztahů na konci 60. let, s politickou ekonomikou nedostatku a skrze východní kuchyni je vytvářen obraz Západu v socialistickém městě. To vše se děje za účasti hvězd tehdejší popkultury a pod dohledem Státní bezpečnosti. Mikrosvět čínské restaurace ukazuje křehkou konstrukci luxusní spotřeby v beztřídní společnosti, která je exkluzivní, ale zároveň musí vykazovat otevřenost běžnému pracujícímu člověku. V příspěvku se zaměřuji na to, jak se skrze spotřebu socialistický diskurs vztahoval k významným druhům na Východě i na Západě, jak pomáhal konstruovat obraz Prahy jako metropole i na to, jaká jídla měl rád Karel Gott.

Robert Osman, Hana Porkertová

Sociální kámen: aneb jakou cestu spolu ušel obrubník s úřady za posledních 8 let

Příspěvek navazuje na prezentaci s názvem „Obrubník“, prezentované na 3. konferenci urbánních studií v roce 2011. Sleduje další vývoj jednoho obrubníku na tramvajovém ostrůvku zastávky Vlhká ve městě Brně a s ním i posuny v přístupu k bariérám na úrovni samosprávních úřadů města Brna. Příspěvek ukazuje, že obrubník je něco poměrně nemobilního, že není příliš snadné s ním hnout a ani není jeho smyslem, aby se příliš pohyboval. Nicméně za posledních osm let se pohnul hned dvakrát a vždy za tím stála poměrně zajímavá síť jak materiálních, tak sociálních vztahů. Příspěvek se podrobněji zaměřuje právě na proměny v této sociální síti vztahů. Které vztahy bránily mobilitě obrubníku, které tuto mobilitu umožnily a které omezovaly či umožňovaly směr jeho pohybu. Každý hybný moment obrubníku pak lze nahlédnout jako svého druhu aktérství sítě, která tento pohyb umožnila a každá tato síť má svou specifickou topologii sociálních aktérů. Ze sítě tak aktéři vystupují, vstupují noví, či se do ní vrací. V průběhu času vzniká Poradní sbor Rady města Brna pro bezbariérové Brno, lokalitu opouští Úřad práce, aby se do ní zase navrátil v nové bezbariérové podobě, vzniká Knihovna pro bezbariérové Brno, vytváří se nové vazby, téma bezbariérovosti získává politickou podporu a jeden obrubník se stává

jakýmsi symbolem toho, za jakých okolností se může kámen pohybovat, za jakých okolností se obrubník stává mobilním.

Petr Gibas

Budoucnost českého kutilství dříve a dnes v urbanizovaném prostoru

Postupné zkracování pracovní doby v období státního socialismu v Československu a na něj návazný růst volného času vedlo k výraznému nárůstu mimopracovních aktivit (nejen) pracujících, které reflektovala jak státní moc, tak i sociální vědy té doby. V dobových i retrospektivních studiích zaměřených na formy a proměny trávení volného času můžeme identifikovat několik procesů, jež podmínily formu i zaměření volnočasových aktivit, ať už šlo o industrializaci (výroby včetně zemědělství), urbanizaci (včetně proměn venkova), rozvoj masových sdělovacích prostředků (zejména televize), nebo modernizaci domácností. V kombinaci s nedostatečným rozvojem zaměření, kapacit a kvality služeb se tyto procesy výrazně podílely na formování československého (resp. českého) kutilství, jež se stalo nedílnou součástí náplně volného času obyvatel ČSSR. Kutilství chápu jako komplex svépomocných manuálních výrobních aktivit, drobných prací a oprav prováděných (pověětšinou) ve volném čase výrazně odlišný od předchozích (městských i venkovských) forem domácího „vyrábění“ (tzn. řemesel, domácí, či lidové umělecké výroby) a formovaný v konkrétním (leč proměnlivém) kontextu státního socialismu. V příspěvku se zaměřím na představy o budoucnosti kutilství, jak je formulovala dobová sociologie volného času, načrtnu proměny těchto představ a budu je konfrontovat s faktickým vývojem po pádu státního socialismu. Na základě dat z terénního výzkumu zaměřeného na současné podoby kutilství v prostředí malého regionálního centra a jeho okolí chci diskutovat, do jaké míry se současné kutilství liší od socialistických představ o tom, kam se bude vývoj ubírat, a identifikovat kontinuity i diskontinuity v samotné praxi „kutění“. Vedla komodifikace a marketizace kutilství k odklonu od jeho minulých podob? Zabránila (za socialismu obávaná) hypertrofii kutilství jakožto neefektivní malovýroby v domácnostech? Anebo naopak podpořila možnosti „zlatých českých ručiček“? V neposlední řadě chci navázat na imaginaci socialistického výzkumu volného času a položit si hypotetickou otázku, jak se bude kutilství proměňovat pod vlivem intenzivního vlivu kultury DIY, a diskutovat vizi, zda je možné, že se národ „kutilů“ promění v národ „makerů“.

Vodovodní kohoutky, přehradky a satelity: Jak se ustavuje vědění o suchu a představa (ne)zvladatelnosti klimatické změny.

Markéta Zandlová

Lidové noviny označily ve svém silvestrovském vydání „Sucho“ za slovo roku 2018. Ovšem co všechno se pod tímto slovem skrývá? Vyschlá pole, umírající lesy, prázdná koryta řek, riziko nedostatku pitné vody. Ale také pocity obav a bezmoci, rozsáhlý vědecký výzkum, politická prohlášení, nové dotace a legislativní opatření, desítky televizních a rozhlasových debat či zvedání hladiny přehrad. Sucho není „nedostatek vody“, sucho vzniká v dynamické interakci mnoha aktérů.

Ve svém etnografickém výzkumu v oblasti Břeclavska procházím krajinou. Debatuji s přírodovědci, kteří v regionu bádají, monitorují stav sucha a predikují jeho vývoj (www.intersucho.cz). Naslouchám zemědělcům, politikům a místním ochráncům přírody, kteří se snaží přijít na způsoby, jak do budoucna zabezpečit polím/lidem/krajině dostatek vody. Studuji kroniky a hledám vyprávění místních lidí, v nichž je zachyceno zavedení veřejného vodovodu či výstavba Novomlýnských nádrží, které přinesly proměny vztahu k vodě. Snažím se porozumět tomu, jak se v tomto konkrétním regionu vytváří představa o suchu v setkávání expertního a lokálního vědění, jaké praxe jsou s různým věděním spojeny a také, jak jsou vědění i praxe spoluutvářeny existencí rozsáhlých vodních infrastruktur. V širším plánu směřuje můj výzkum k pochopení toho, jak je skrze vztah k vodě a suchu formována představa o (ne)zvladatelnosti dopadů klimatické změny.

A na závěr odkaz na program poslední konference CASA (2018, Bratislava). Můžete se podívat, jak vypadají abstrakty převážně českých a slovenských antropologů a antropoložek. Docela by mne zajímalo, na které příspěvky by se Vám chtělo jít 😊 (pokud si to budete procházet a napíšete mi „top five“, budu ráda – udělala bych si představu, jaký abstrakt oslovuje).

<http://www.casaonline.cz/wp-content/uploads/SASA-CASA-Conference-Programme-v3.pdf>